

Sygn. akt IV Ka 339/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSTPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 października 2013r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Elżbieta Kościelniak (spr.)

Sędziowie SO Wiesława Klimowicz

SO Maria Siwek - Walczak

Protokolant Anna Kołodziej - Bąk

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Adama Wróblewskiego

po rozpoznaniu w dniu 3 października 2013r.

sprawy M. S.

oskarżonego o przestępstwo z art. 177 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kępnie VII Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą w Ostrzeszowie

z dnia 26 kwietnia 2013r. sygn. akt VII K 41/13

Na podstawie art. 437 § 1 kpk i art. 636 § 1 kpk

I. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.

II. Zasądza od oskarżonego M. S. na rzecz oskarżycielki posiłkowej A. Ż. kwotę 420,00 zł. (czterysta dwadzieścia złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego udzielonego w postępowaniu odwoławczym.

III. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 140,00 zł. (sto czterdzieści złotych 00/100) za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt IV Ka 339/13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 26 kwietnia 2013r. w sprawie VII K 41/13 Sąd Rejonowy w Kępnie VII Zamiejscowy Wydział Karny z/s w Ostrzeszowie uznał oskarżonego M. S. za winnego tego, że:

w dniu 9 lipca 2011r. o godz. 5.15 w miejscowości R.,

w powiecie (...), umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa

w ruchu lądowym, powodując wypadek drogowy w ten sposób, że jako pasażer, siedzący na przednim siedzeniu, obok kierowcy, swoim zachowaniem świadomie przeszkadzał A. Ż. w kierowaniu samochodem m-ki A. (...) o nr rej. (...), a chwytając w pewnym momencie za kierownicę jadącego samochodu, doprowadził wymienioną do utraty panowania

nad pojazdem, w wyniku czego samochód zjechał na pobocze uderzając w ogrodzenie posesji, wskutek czego obrażeń ciała doznali kierująca pojazdem A. Ż. w postaci stłuczenia klatki piersiowej ze złamaniem żeber po stronie lewej II-V, obustronnej odmy opłucnowej oraz stłuczenia płuca lewego, stłuczenia twarzy z raną tłuczoną wargi dolnej i poddąsłowym złamaniem przedniego zęba, obrażenia te spowodowały naruszenie czynności narządów ciała na okres dłuższy niż siedem dni, pasażer pojazdu P. Ż. w postaci ogólnego potłuczenia zwłaszcza stłuczenia prawego barku ze złamaniem końca barkowego obojczyka prawego z przemieszczeniem odłamów

i stłuczenia głowy ze wstrząśnieniem mózgu lekkiego stopnia, obrażenia te spowodowały naruszenie czynności narządów ciała na okres dłuższy niż siedem dni i pasażerka pojazdu K. N. w postaci ogólnego potłuczenia zwłaszcza prawego podudzia z dwupoziomowym złamaniem kości piszczelowej oraz stłuczenia głowy ze wstrząśnieniem mózgu lekkiego stopnia, które spowodowały naruszenie czynności narządów ciała na okres dłuższy niż siedem dni

tj. czynu z art. 177 § 1 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierzył oskarżonemu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie - na podstawie art. 69 § 1 kk, art. 70 § 1 pkt 1 kk warunkowo zawiesił oskarżonemu tytułem próby na okres 2 lat. Na podstawie art. 46 § 2 kk orzekł od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonych A. Ż., K. N. i P. Ż. nawiazki w kwotach po 2000 zł. Dodatkowo zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej A. Ż. kwotę 576 zł. tytułem kosztów związanych z ustanowieniem w sprawie pełnomocnika. Nadto orzekł o kosztach sądowych.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości obrońca oskarżonego adw. P. W.. Wyrokowi apelujący zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku i mający wpływ na jego treść, a polegający na uznaniu oskarżonego winnym popełnienia zarzucanego mu czynu mimo, że nie pozwala na to ujawniony w sprawie materiał dowodowy.

W konkluzji apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i

uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu lub o

uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku

i warunkowe umorzenie postępowania na zasadzie art. 66 kk.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego nie jest skuteczna na tyle by spowodować zmianę lub uchylenie zaskarżonego wyroku.

Przede wszystkim zauważyć należy, iż Sąd orzekający w sposób prawidłowy i stanowczy przeprowadził postępowanie dowodowe oraz wszechstronnie rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy. Poczynił także trafne ustalenia faktyczne oraz należycie wykazał winę oskarżonego w zakresie przypisanego mu czynu.

Ocena materiału dowodowego przez Sąd I instancji nie narusza granic swobodnej oceny, jest zgodna z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego.

Sąd Rejonowy ustosunkował się do wersji zdarzenia podanej przez A. Ż. i przedstawił logiczną argumentację uzasadniającą uznanie tej wersji za w pełni wiarygodną.

Apelacja kwestionując w tym zakresie stanowisko Sądu I instancji nie dostarcza żadnych dowodów, które miałyby przemawiać za odrzuceniem tego stanowiska, pozostając jedynie przy stwierdzeniu, że poza zeznaniami świadka A. Ż. brak jest jakiegokolwiek dowodu na potwierdzenie przestępczego zachowania oskarżonego. Apelujący rozmyślnie pomija tę część uzasadnienia zaskarżonego wyroku, w której Sąd Rejonowy wyjaśnił z jakiego powodu dał wiarę kierującej pojazdem.

Także dezawuowanie przydatności opinii sporządzonej przez biegłego

z zakresu badania wypadków drogowych nie jest należycie umotywowane i to

w sposób, który podważałby przedstawiony w opinii tok rozumowania

i wysunięte wnioski. Apelujący nie podejmuje w zasadzie z nimi rzeczowej polemiki. Stwierdzając, że opinia nie dostarcza argumentów pozwalających przypisać winę oskarżonemu autor apelacji nie uwzględnił szczegółowych, logicznych wywodów opinii wskazujących na sprawstwo oskarżonego.

Biegły (k. 80) wyraźnie wykazał, iż bezpośrednią przyczyną zaistniałego wypadku było zachowanie M. S..

Natomiast A. Ż. z uwagi na prowadzenie samochodu

z nadmierną prędkością (znacznie przekraczającą prędkość dozwoloną administracyjnie) oraz w ocenie Sądu Odwoławczego także ze względu na brak zdecydowanej reakcji na zaczepne zachowanie pasażera, można zarzucić jedynie przyczynienie się do wypadku.

Z prawidłowych ustaleń Sądu Rejonowego wynika, iż oskarżony swoim zachowaniem naruszył zasadę ostrożności obowiązującą wszystkich uczestników ruchu, także pasażerów.

Generalna reguła ostrożności jest wyrażona w ust. 1 art. 3 ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. Prawo o ruchu drogowym i polega na unikaniu wszelkiego działania, które mogłoby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa lub porządek ruchu drogowego, ruch ten utrudnić albo w związku z ruchem zakłócić spokój lub porządek publiczny oraz narazić kogokolwiek na szkodę. Przyjmuje się przy tym, że chodzi o ostrożność przeciętną czyli przeciętną miarę staranności wyrażającą się w podejmowaniu czynności, jakie zwykle w takiej sytuacji przeciętny człowiek powinien przedsięwziąć, by uniknąć ujemnych następstw (komentarz Ryszarda Stefańskiego do art. 3 prawa o ruchu drogowym, LEX).

Bezspornym jest, iż oskarżony przeszkadzając kierowcy w prowadzeniu samochodu, chwytając kierownicę i pociągając ją w dół, w ten sposób bezprawnie ingerując w prowadzenie samochodu przez kierowcę, naruszył regułę ostrożności w sposób rażący i świadomy. M. S. był w stanie nietrzeźwym – okoliczność ta jednak wbrew sugestii apelacji nie wyłącza odpowiedzialności karnej oskarżonego, a wręcz przeciwnie, stanowi okoliczność zwiększającą karygodność czynu i przemawia za umyślnością działania sprawcy.

Nie można też podzielić przekonania obrońcy, iż pomiędzy zaskarżonym wyrokiem a jego pisemnym uzasadnieniem istnieje sprzeczność, bowiem

w opisie czynu w komparycji wyroku oskarżony figuruje jako sprawca wypadku drogowego (k. 215), a na stronie 3 pisemnych motywacji tegoż wyroku (k. 220), Sąd Rejonowy dokonując oceny wiarygodności wyjaśnień oskarżonego wskazał, że M. S. w istotny sposób przyczynił się do zaistniałego wypadku drogowego (k. 220) i zdaniem apelacji jest to sprzeczność podważająca słuszność wydanego w przedmiotowej sprawie rozstrzygnięcia.

W odniesieniu do tego zarzutu należy mieć na uwadze, iż Sąd Odwoławczy kontroluje zasadność orzeczenia Sądu I instancji, a nie jego uzasadnienie. Jeżeli zachodzi sprzeczność między wyrokiem a jego uzasadnieniem, decydujące znaczenie ma stanowisko Sądu przedstawione

w wyroku, gdyż ta część orzeczenia odzwierciedla rozstrzygnięcie Sądu, które zostało utrwalone na piśmie i publicznie ogłoszone (LEX nr 1238632).

Wracając na grunt niniejszej sprawy zauważyć należy, że Sąd Rejonowy uznając oskarżonego w wyroku za sprawcę wypadku drogowego, także

w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku w ustaleniach faktycznych przyjął, iż to M. S. swoim zachowaniem spowodował wypadek drogowy, to jego zachowanie było bezpośrednią przyczyną zdarzenia.

Powyższe ustalenia faktyczne Sąd Rejonowy poczynił w oparciu

o zeznania A. Ż. uzupełnione przez depozycje świadków, uczestników wypadku oraz udzielających pomocy ofiarom zajścia, uznając ich zeznania za wiarygodne oraz opinię biegłego z zakresu badania wypadków drogowych dzieląc w pełni jego zdanie wyrażone w tej opinii (k. 220v – strona 4 uzasadnienia), iż to zachowanie oskarżonego było bezpośrednią przyczyną zaistniałego wypadku.

W świetle tak przedstawionego wyraźnego poglądu Sądu orzekającego wypowiedź tegoż Sądu o przyczynieniu się oskarżonego do wypadku (na stronie 3 uzasadnienia) należy uznać za niefortunną, wprawdzie sprzeczną ze stanowiskiem zawartym w rozstrzygnięciu, ale także w jego pisemnych motywach, za omyłkę w wypowiedzi – uchybienie, które nie miało wpływu na treść rozstrzygnięcia i nie uniemożliwia kontroli instancyjnej zaskarżonego orzeczenia.

Podsumowując powyższe rozważania zarzut błędu w ustaleniach faktycznych poczynionych przez Sąd I instancji podniesiony w apelacji, należy uznać za całkowicie chybiony.

Wymierzona oskarżonemu kara w ocenie Sądu Okręgowego jest karą

in concreto sprawiedliwą. Argumentacja przedstawiona przez Sąd I instancji

w tym zakresie zasługuje w pełni na akceptację.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy utrzymał zaskarżony wyrok w mocy jako odpowiadający prawu.

O kosztach pomocy prawnej udzielonej oskarżycielce posiłkowej

w postępowaniu odwoławczym orzeczono na podstawie § 14 ust. 2

i 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r.

w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. nr 163 poz. 1348 z późn. zm.).

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk i art. 2 ustawy z dnia 23.06. 1973r. o opłatach

w sprawach karnych (Dz. U z 1983r. nr 49 poz. 223 ze zm.).